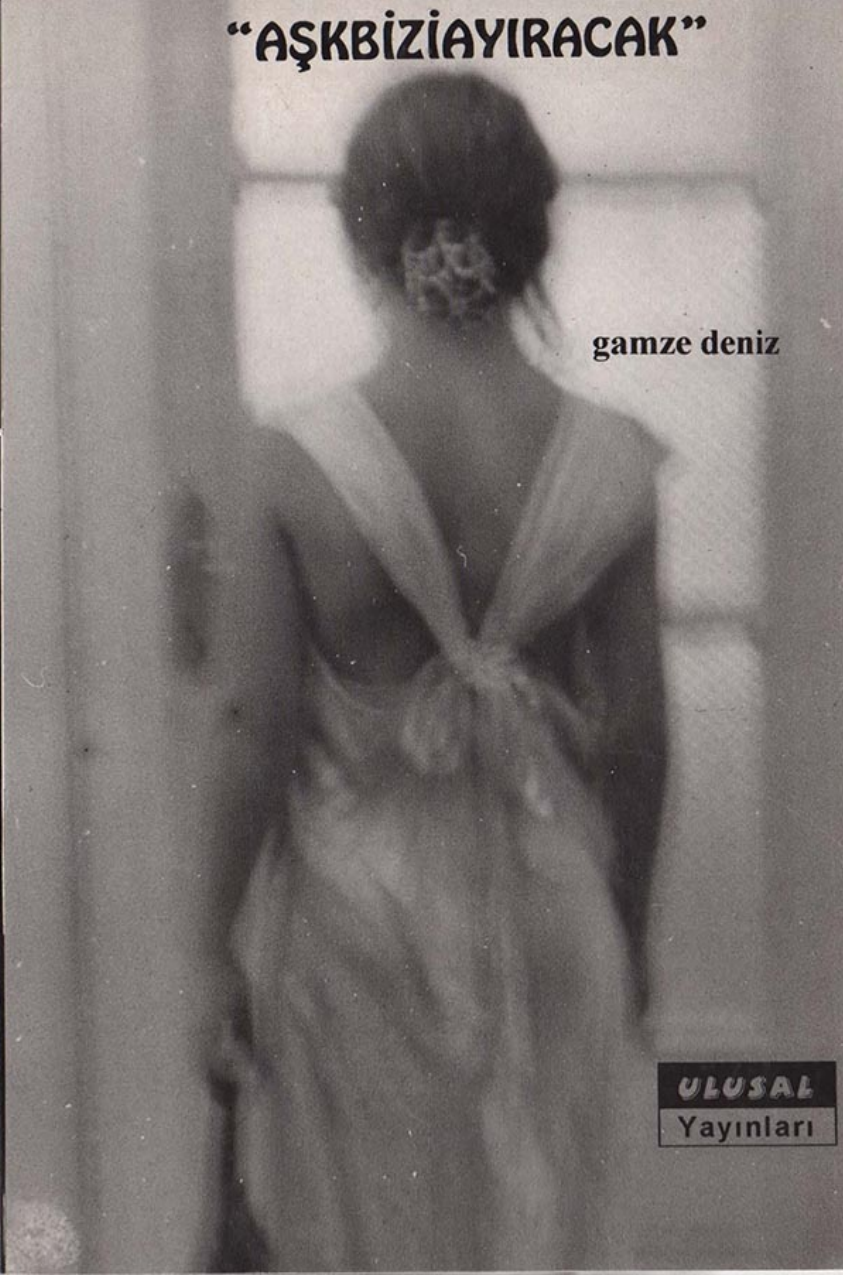
"AŞK BİZİ AYIRACAK"

gamze deniz

ULUSAL
Yayınları

"AŞKBİZİAYIRACAK"

Gamze Deniz

ULUSAL
Yayınları

"AŞKBİZİAYIRACAK"

Gamze Deniz

ULUSAL
Yayınları

ULUSAL Yayınları: 06

ULUSAL Yazın Dizisi: 06

DENİZ, Gamze
Aşkbiziayıracak. İstanbul: Ulusal Yayınları, 1997.
64 s.; 19,5 cm. (Ulusal Yayınları: 6, Ulusal Yazın Dizisi: 6)
ISBN 975-7333-06-9

I.Kitap Adı

İstanbul Kütüphanecilik Kitapçılık

Kapak Fotoğrafını Çeken: Tanseli Polikar
Dizgi: IKK (245 41 21)
Baskı: Avcı Ofset
Cilt: Eren Ciltevi
ISBN 975-7333-06-9

ULUSAL
Yayınları

İstiklal Cad. Mis Sk. No: 6 Tan Apt. 6 80080 Beyoğlu / İstanbul
tel: 0(212) 245 41 21 fax: 0(212) 251 83 91

"AŞKBİZİAYIRACAK"

Gamze Deniz

ULUSAL
Yayınları

İSTANBUL-TÜRKİYE / 1997

BİNNN

bilmem neyin yan etkisi, neyin büyüsüydü bir yıllık bir zaman boyunca ***gözlerim gözlerin olsun***'a ara verip eski yazılarımı yeniden yazmama yol açan. akşamları kendimi mizah dergilerinin arasında bulmaya iyiden iyiye alışmıştım ki, yeniden yazmak istediğim başka *deniskenarı* kalmadığını farkettim. yaşadığım küçük dairedeki nem oranının ve nem kokusunun giderek arttığı günlerden birinde joy divison sızılarımla kutladım bu yeni bitişi. love will tear us apart diyordu j. d. sahasındaki ian curtis. belki henüz asmamıştı kendini, belki eşi ve bebeğiyle yemeğe gideceklerdi manchester'in küçük lokantalarından birine on beş dakika sonra. ya da on altı dakika sonra. (sayılar işte. soğuk sayılar.) (ama mainz'da ne ian'la karşılaşmıştım, ne neil'la.)

görüyorsunuz ya, herşey her şeyin içinde. yılan kendini yiyor. rooks'un chappaqua adlı filmini anımsıyorum. evet, tedavi şart. bir kulenin tepesine çıkmış danseden beyaz deligömlekli çocuk için. chappaqua'da buluşuruz, eğer deniz yetmezse. birlikte yalnız yaşamak için,

aşk bizi ayırana dek.

g.deniz-ocak bin dokus yüs doksan yedi.

meltem'e...

(kimünsek&şiea demir yolları ressamı)

YİRMİ YEDİ

bilmiyorum şimdi neredesin çocuk. kent kutuplarının manyetik alanında yüreğin sürekli meşgul çalıyor olabilir. anlarım o zaman, kendini karaşk'tan yalnızlığa sürüklemişsindir. içindeki inatçı tutkuyla çelişen, don kişotun sabah pembesi öyküsüdür. ben bu tür bir çelişkinin kuzey batısında dünyaya geldim. ters ışıkta çekilmiş siyah beyaz bir fotoğraf gibiydim. bir yığın "onlar" vardı. ben de kendimi dilimler, kayık bir tabağın ortasına atardım.

bilmiyorum şimdi kafandan neler geçiyor çocuk. bütün giysilerinde direnç lekeleri. avuçlarında tutunabilmenin kasları. gülümseyişinin ortasında bir yığın insan. ben kendimi bu yığının içinde, bir cadı süpürgesiyle süpürülürken buldum. açtığım bütün mektupların içinden soru işareti çıkıyordu. zarfların üzerinde balık pulları vardı. tedirgin oluyordum. çok

uzun zaman önce haksız yere kalbini kırdığım bir dostla karşılaşacak gibiydim. kendi yaşamıma pleybek yapmaya başladım.

gazetelerin gönül köşelerine sahte yaşamöyküleriyle mektup bile yazabilirdim. oysa günlük yaşam bunu kaldırmazdı. evimi su bastı bu yüzden.

bilmedim çocuk ne kattı seni önüne de götürdü ajandalara pilot kalemlerle işaretlenmiş doğumgünü tarihlerine. her kürtajdan sonra eline tutuşturulan et parçalarını sevgililerine yediren kadının öyküsü ürpertiyordu içimdeki *çocukgen* insanı. şimdi ise karar vermek düşebilir kuyuya. ne zaman çöp toplamaya başlayacağız ve çöp dağları kuracağız salonlarımızın ortasına?

BEŞ YÜZ OTUZ

imge sessizliği mevsimleri asla sona ermeyecek, düş kırmak revaçta. istanbul; el greko-el turko. binalar ve binalar. uzak uzakken yakın zaman çok geç. kutsal doğum için kapıyı arala. saint sophos. sophos nerede, o'nun vaadettiği sophos? hayır, kirli yollar, çamur değil, yalan dolu.

meryem bu çarmıhtaki. sözcükler ağlanmış. o'nun aşkı güçsüz, zavallı, cesaretsiz. hiç bir zaman dürüst olmadığını biliyordum çaresiz. sophos nerede? aya sofya çevresinde turla dur. istanbul kokusu, istanbul kaybol. kadın, imge katliamına randevu ver. senden alınan jes, senin çocuğun. yaşam karışsın bacaklarından süzülen kanın kırmızısına. kırmızı koyulaşırken, ruhunun katları açılsın birer birer çiçeklerin güdümüne.

kadın bu çarmıhtaki. eli eli sabaktani. neden o kadını terkettin? neden beni terkettin? neden yanımda

değildin ben hastane odasında son'un ayakseslerini dinlerken? zayıflar saatler, beden bebeği kanarken. marihuana dumanı gibi uzaklaştırıcı, tuzak dolu.

bir erkek bir efsaneyi yaratırken daima makyaj yapar. çarmıhtaki bir kadın. sanayi öngörülerinde büyüyor kentler. ortada yapayalnız bir kadın varsa, istanbul her yer ve hiçbir yer.

kadının sevdiği rüzgara takılı. ama sevgilini aşkı cılız ve jes çoktan toprağa karışmış.

öyleyse avuçlarındaki çarmıh yaralarını estetik ameliyatlarla kapatmaya uğraşma. bir şişe ucuz kırmızı şarap al, kanı ve gömüleni sindir. çarmıh taht. kadın başını kaldır, kadın gücünü topla, kadın sırt çevir, kadın hayır de, hayır de.

İKİKİ

şimdi burada olmalıydın, bu korsan gözleri görmeliydin.

herşeyin ayrı bir dili var. herşey uydurulabilir. en fazla gerçekliği yalanlar taşır. çünkü yalanlar çoğunlukla söyleyenlerin gerçek olmasını gerçekten istedikleridir. istemek en iyi vicdan temizleyicisidir. leke izi bırakmaz.

herşeyin ayrı bir dili var. beni en çok "unutuş"'un dili zorluyor. eğer bu dili sökebilseydim, yaşam her gün yeniden başlardı. bellek aceleci bir kum saati olurdu. herşeyi yeniden sevmek gerekirdi her unutuş sonrasında. sıcağın hırpaladığı gündüz saatlerinde yankılanan sokak satıcısı seslerini, örneğin. ne bileyim mahallenin tabakçısını, yeni açılan çeyiz mağazasını belki de. bayraksızlığı. reddedişi. evdeki cam bardakları duvarlara fırlatıp kırmayı.

ama yine de en fazla gerçekliği yalanlar taşır. ı want a dog'u dinliyorum da. kötü bir şarkı. berbat bir şarkı. gözüme cam kırığı kaçırıyor. ortalık zaten av sahası. yeni bombalar patlıyor. kendimi bir sirk hayvanı gibi eğitmeye çalışmaktan vazgeçmenin tam zamanı. herşeyi azat edip gitmekten söz ediyor elektrik süpürgesi.

ı want a dog hala yalnızlık üzerine yazılmış en güzel şarkı.

burada olmalıydın. yeni bir dil bulmalıydın. bütün aşklar dilsizleşmişken. topumuz namlunun ucundayken. her gece bir başka sürgün. yolumuz kaçık olsun.

ON BEŞ

"***tehlikelisin çünkü dürüstsün. tehlikelisin çünkü ne istediğini bilmiyorsun***." diye başlıyor şarkı.dilimizde ilk dinlediğimizden uzunca bir zaman sonra dönüp dolaşıp aynı şarkıya takılmayı ifade eden tek bir sözcük olsaydı, eminim o sözcüğü baştacı ederdim. şimdi çaresizce uğraşıyorum bu şarkı kılığına girmiş duygu tetikçisinden kurtulmaya. bu hain duygu tetikçileri şarkı kılığına girmekten vazgeçselerdi, ne çok aşk kurtulurdu hedef tahtasına dönmekten.

ya da bu denli anlam kalabalığı olmasaydı... (anlamsızlık desem dürüst/tehlikeli biri mi olurum?) türkiye güzeli liz taylor'u ingiltere başbakanı sanıyor.

ya da bu denli bedel ödemek zorunda olmasaydık...on altı yaşına ilk gözaltına işkence deneyimi. anılar avcı, sorular baharat. sokaklar gazi, yaya geçitlerinde ideolojik koloniler.

inanma ve düşünme, bozuk parayla beslenen pembe domuz biçimli güç kumbaralarının kulakları olmasaydı...

ama herkes kendisi için var. banliyö treninde cep telefonuyla konuşan adam en son şişe mantarı.

şarkı "çingene yüreğin" diyor. duvarları rengarenk graffitilerle süslü altgeçitten geçerek uzaklaşıyorum istasyondan. kendimden de uzaklaşıp sözcük yapımı manyetik kartlara dönüşerek.

ya da kendimizi yalnız kendimizle anlatabilseydik... ozan kılıklı saksağanlarımız olmasaydı...üç nokta yanyanalar nefretlik.

kalbimizin devrik krallığına bir anarşi biçebilseydik. yıkmak, iki uçlu bir bıçak.

böyle bir dünayı ancak fırın eldiveniyle tutabiliriz.

bütün kaset kapaklarını tuvalet kağıdından yapsınlar. "vahşi atlarını kim sürecek?" diyor şimdi de edepsiz şarkı. pembe domuz kumbarama bir bakış atıyorum, domuz elimi öpüyor. doluca şişesi mantarını çayıma katıyorum. üç sayısına son. vahşi atlarınızı kespır sürsün.

ON ALTI

tempus fugit.zaman geçiyor. pencerelerin ardında sayısız mevsim leşi bırakıyor. pazartesi sabahı çöpçüler geliyor sokağa. yaprakları, izmaritleri, tozları ve buruşturulmuş çikolata kağıtlarını süpürüyorlar. mevsim leşlerine dokunan olmuyor. zamanın çiğneyip bir kenara fırlattığı "yaşanmışlıklar" semt delilerinden başkası farketmiyor. bilinç böyle oyuncu bir kediciktir işte.

zaman geçip gidiyor. biz duygularımızı bir kenara attığımız her başlangıçta zaman yitiriyoruz. ağızlarımız kinli sözler mağaraları. kendi mağaralarımızda mahsur kalıyoruz. bu kez mağara duvarlarına resim çizmek olanaksız.

şair Anne Waldman dudaklarımızdaki kum ve rüzgar tadından söz ediyor. ama artık çok uzaklarda O. kum ve rüzgar tadı da gerilerde kaldı, bitmek bilmeyen tren yolculukları da.

cebimizde yalnız madeni paralarla aştığımız, göğü hüzün sarısı ve insan gözünden dikilme Doğu Avrupa ülkeleri belleklerimizde uyuya kaldılar. yine de vazgeçemiyorum Sirkeci Garı'nda dolaşmaktan yorgun ve ezik iş saatlerinde. şimdi eve dönsem...ev soğuktur, üşürüm. kedim yazın başında öldü.

tren düdükleri yankılanıyor ciğerlerimde, sigara dumanıyla birlikte onları da çekmiş olmalıyım ciğerlerime. biri gelip ateş isteyene değin hareketsiz kalıyorum. ateş. promete marka bir çakmağım olmalı.

zaman belleğimin yoğun bakım odasında. akşam gece ünvanına erişiyor. bir gün daha, bir yığın gazete başlığının afyonuyla kendinden geçerek yumuyor kan çanağı gözlerini. yarın belki yeni namus cinayetleri. hiç bir şeyden çekmedik şu namustan çetiğimiz kadar. kandırmaca. tren düdükleri birer kurtarıcı gibi gözüküyor şimdi. oysa biliyorum bu yalnızca bir serap. kurtarıcılar yok.

ON YEDİ

çağrışımlar.

stilizan eşliğinde danseden bir bilinç ve kavalyesi düşgücü. bu kent bu mevsimde tam bir cadı kazanı. yeni bir aşkın peşine takılmak, üstü başı dökülen bir şarapçının peşine takılmaktan farksız.

o denli tutsağım ki, ilk çığlığımda sonsuza dek özgür kılabilirim duyumlarımı. o denli özgürleşebilirim ki, sokaklarda dolaşırken kuyruğuma konserve kutuları bağlayabilirler. başımı yukarı kaldırdığımda, yürek labirentimde başlayan ayaklanmayı bastıramaz stilizan. ayaklanmayı başlatanlar bütün kadırganın yönetimini ele geçirebilirler. Boğaziçi'nin trafiği her günkü gibi yoğundur. kadırga yük gemilerinin, motorların, Şehir Hatları vapurlarının yalnızlığına karışır. akıntıya kapılır. hüzne kapılır. en sonunda paniğe kapılır ve gözlerin anaforunda yok olur.

çağrıştıranlar. harç ödemekle kırılan öğrenci belleri kırtasiye kemerleriyle sıkılıyor. daha fazla zehir birikiyor bedenlerin üst yanında. zehir cadı kazanına katılıyor.

fazla bekletilmeden. ***(zehirlerinizi cadı kazanı ısısında muhafaza ediniz.)***

[zehir denince Shakespeare'in Hamlet'i. Hamlet koskoca Danimarka prensi. geçenlerde Türkçe'ye çevirdik. şimdi Osmanlı sarayında içoğlanıymış gibi konuşuyor. laubali.]

çağrışımlar düzeni bozar. kadırgayı anafordan anafora sürükler ve bütün yolculukları unutulmaz kılar. *oysa bu denli çok söze ne gerek var, bu denli çok basarken bilinç hayalgücünün ayağına?*

ON SEKİZ

bu kentte en iyi dostlarımız vapurlar. içlerinde en çok adı "**Fenerbahçe**" olanı severdik. "Şehit Karaoğlanoğlu'nun Ordu'lu kaptanı, Fenerbahçe'nin Şehir Hatları'nda çalışan en yaşlı vapur olduğunu söylemişti. bu kuğu kılıklı vapur, kentin iki yakasını biraraya getirirken zamanın yükünü, gölgelerini ve üzerine yapışmış seslerini de taşıyordu.

Fenerbahçe vapurunda çok anımız oldu. kendi kendine şarkı söyleyen kolsuz adamı ve boyacı çocuklar çetesini orada tanıdık. sürekli mavi bere takan adam orada baygınlık geçirdi. gazete ve şemsiyemizi orada unuttuk. cebinde fare taşıyan öğrenciyi o vapurda gördük. cam yiyenleri ve çengelli iğne satanları da.

bir gün Fenerbahçe'yle yolculuk ederken küçükbirev tutma kararı aldık. ev aramak başlbaşına bir çileydi. ev sahipleri ya bizi kuşkulandıracak kadar anlayışlıydılar ya da bizi rahatsız edecek kadar şüpheci. evler ise ya harap ve rutubetliydi ya da çok pahalı. Meltem gece karanlığında kımldayan ev ışıklarına işaret etmişti: "bir yığın ışık var. hiç birinin altında aydınlananlar bizim yüzlerimiz değil." küçükbirev tutma kararı, Fenerbahçe'nin bağlanıp uyutulduğu iskeleden kimbilir ne denli uzakta, yıldızların kımıltılarına karışmıştı.

o geceden sonra, üç ay hiç Fenerbahçe'ye rastlamadık. bir daha küçükbirev tutma kararı almak istersek, hattın en genç vapuru Fahri Korutürk'e binecektik. ama daha sonra böyle düşündüğümüz için utandık. bedeller olmamalıydı.

ON DOKUZ

Rüzgar her yönden eser
Yavaş yavaş ilerler.

Kadın döner sınırsız boşlukta
Adam bulutlarda yürür.

Kadın hazırlar kendini
Tarar saçını,
Gözlerini boyar
Ve gülümser.

Dilinin ucuyla ıslatır
Güneşin ısıttığı dişlerini.

Adam fırçalar tozunu giysisinin,
Düzeltir kravatını.

Sigarasını içer,
Buluşacaklardır birazdan.

Rüzgar uçurur birbirine onları,
Dalgalanırlar.

Yakına, daha da yakına.
Birleşirler.

Kadın yatağı hazırlar
Adam pantolonunu çıkarır
Bir çocukları olur.

Derken ayırır rüzgar
onları birbirinden.

Rüzgar güçlüdür, diye düşünür
adam, düzeltirken kravatını.

Bu rüzgarı seviyorum, der kadın
giyerken elbisesini.

Rüzgar herşeyi açığa çıkarır.
Rüzgar herşeydir onlar için.

(Mark Strand'in Marriage adlı şiiri)

rüzgar, koskoca caddeyi üzerindekilerle birlikte uçururcasına esiyordu. gece ise dar ve uzun bir tünel gibi açılmıştı insanların önünde. kadın sarhoştu. daha ne kadar yürümesi gerektiğini bilmiyordu. adam ise alışkanlıklarına göre atıyordu adımlarını. ben bütün ürküntülerimi yorganımın kıvrımlarına bırakıp çıkmıştım evden. duvarda asılı "bugün yapılacaklar" listasine hiç pas vermemiştim. aklımın bir ucuna düğüm atmıştı adam ve kadın. kadın bir ucundaydı tünelin, adam öbür ucunda. aralarında karanlık bir gece ve bol denklemli bir boşluk. bir de boşlukta yankılanan sözler. çoğu yalan, çoğu tehdit. tehditler özyıkımsal. yalanlar güvensizliğin eseri. araya vaatler ve ortak düşler sıkışmış. (iki insanı biarada tutan japon yapıştırıcısıdır düşler.) adam ve kadın. ikisi de birbirlerine doğru yürüyecekler. bir noktada çarpışacaklar. sonra, yaşam bu ya, yürümeye devam edecekler bütün sızılara rağmen, birbaşlarına. çünkü rüzgar herşeydir bizim gibiler için.

YİRMİ

"Eğer oyun sırasında bir çocuk, kendinden küçük bir çocuğa vurursa, ona oyunbozan deriz. Beş yıl sonra bir kadına çantasını almak amacıyla vurursa, ona zorba deriz. Daha sonra, sinirini bozan bir iş arkadaşını tartaklarsa, ona başbelası deriz. Ama bir gün baba olur ve yaramazlık yapan çocuğunu döverse, "disiplinli biri" diye düşünürüz. Neden şiddetin bir basamağı diğerlerinden böylesine ayrı tutulur?"

Penelope Leach'in Children First
(Önce Çocuklar) adlı kitabından.

çünkü seni seviyor. bunu senin iyiliğin için yapıyor. günlerimiz sezeryanla doğmaya başladı. geceler uzadıkça uzuyor. zamanın ağzına sakız oldu palyaço suratlı yaşamlarımız. aklıma unutmaya çalıştığım şarkılar takılıp duruyor. sekiz yaşında bir çocuk en

sevdiğim gazetenin manşetinde. "kısa ve hazin bir yaşam sürdü" diye sözediyor gazete ondan. çocuğun adı rikki. çizgi film kahramanlarını, hani şu japon işi kocaman boncuk gözlü kahramanları anımsatıyor. ama rikki'nin sekiz yıllık yaşamı benim için çizgi film kahramanlarından bile daha tanıdık. rikki; komşu çocuk, kuzenim ya da ilkokul birinci sınıfta sıra arkadaşım olabilirdi.

metamorfozlar. insan ellerinin örümceklere dönüşmesi. sözlerin zehirlere, aşkın ölüme dönüşmesi. ve çocuk-düşmanlar ile çocuk düşmanları. rikki'nin annesinin, rikki'yi cezalandırmak için rikki'nin ağzını burnunu nasıl dağıttığını anlatması.

çünkü seni seviyor.çünkü bunu senin iyiliğin için yapıyor.
(yalan değil. yalnızca anlayış farkı.)

günlerimiz yediz doğmaya başladı. haftalık sürüyoruz. geceler kahve kokuları ve çökmüş avurtlarla doluyor. saklanan duyumlar su yüzüne çıkıyor. asıl özgürlük böyle bir zayıflık.duvarlara tarih atmak örneğin. bir anı kaydedebilmek kaygısı.

yaşamlarımız gerçekten palyaço suratlı.

rikki boş bir arazide ölü bulunuyor. fena halde dövüldükten sonra anorağıyla boğularak öldürülmüş. kanıtlar annesini gösteriyor.

"bu yalnızca bir ceza. kötü çocuk. bir daha bunu sakın yapma."

onu karanlık bir kömürlüğe kilitleyin. onu canavarlarla, öcülerle korkutun. ona vurun. ona yemek vermeyin.

çünkü seni seviyor.

ne olur daha fazla sevmeyin, daha fazla iyilik düşünmeyin.

SEKİZ

anneni sevdim. bir gökkuşağı insanı.seni sevdiğimde, sen annenden doğmaydın.

seni sevdim. şiddet reçeliydin bir dilim ekmek üzerinde. onlar bir karış toprak parçaları için savaş tamtamları çalmaya başladığında, sen bayraksızlıktan sözederdin.

sonra bitti. sık sık biter. film koptu. araya bir manavgat şelalesi manzarası girdi.

annene rağmen. bitti. koridorumda volta attın. göğsünde başkalarının kahkahaları, bir madalya gibi başkalarının gözyaşları. avuçlarında kapanmış böğürtlen dikeni yaraları. odamda oturdun. nefesinde marihuana. ayaklarında terlik yerine vurdumduymazlık. dışarıda dövülerek öldürülenler ve öldükten sonra da dövülenler.

sen koltukta yalancı yabancı. yüzünde yüzsüzlük. omuzlarında arsız bir silkinti. aşkın aritmetiğinde koskoca bir idam ilmeği gibi bir sıfır.

sonra yine sen mutfakta. ellerinde plastik bulaşık eldivenleri, bir cinayete hazırlanır gibisin. ama öldürecek kadar sevmiyorsun hiç kimseyi. bulaşık yıkamaya başlıyorsun. köpükler gözlerini yüzüne dikiyorlar. kırmayı sevdiğini bildiklerinden, tabak filan kırarsın diye bekliyorlar.

sen hileli ve şımarık. sen annenden doğma değilsin.

yanıma yaklaşıyor, maskeler takıyor, oyunlar oynuyorsun. çekmecelerimde uyuyor, saksılarımda yetişiyorsun.

ben ise yeni bir hüzün giyiyorum gurur paravanının arkasında. bu defaki bayramlık hüznüm.çok şık. üzerime tam oturuyor. bu defaki annenin diktiği. çok iyi tanıyorsun.

sonra çareyi gitmekte buluyorsun. bir sakız ağzında gitmek. özlerim sanıyorsun. bir silahtır kendini özletmek.

derken kapım çalınmıyor, apartmanın otomatı bozuk ve kedim saksılara işiyor.

derken annen geliyor, gidişine kırgın.

gidersen koynunda başkalarının kahkahaları, gelirsen omuzlarında başkalarının gözyaşları. oysa benim

başkalarıyla aramda timsahlı bir hendek var ve du defa açmayacağım köprüyü.

bu defa çerçevelerimdeki resimler değişiyor, en sevdiğm şiirler değişiyor.kalıcılığın, giysimde bir türlü geçmeyen domates lekesi gibi.

bitti.

annene rağmen.

DOKUZ

bunları yazmayacaktı. bunları yazsa bile kimse okumayacaktı. okunmak, yazana yazmanın bir amacı gibi görünür çoğu zaman. oysa o yazarken hiç okunmayacağını biliyordu.

ağaçlara sarılmak isteyen bir çocuk gibiydi.

sen hep bir yerlere gidiyorsun.

demin oturduğun sandalyede şimdi yokluğun var.

yokluğunla başbaşa oturuyoruz.

beni yokluğundan da kıskanıyor musun? yokluğunla senden daha fazla birlikte olmam

seni üzmüyor mu?

aldırmıyorsun. artık sen de çektin elini güneşin sararttığı kıvırcık buklelerimden.

hep bir yerlere gidiyorsun.

bilinçaltımda bir kibritböceği yakaladım. çoktandır uykularımı kaşındıran o ol-

malı.

onu camdan aşağı fırlattım.onu ellerimle sıkamadım, ölmesinden değil, öldürmek-

ten korktum.

öldürmekten korkuyorum.

bademciklerimi alan doktordan nefret ediyorum. beni eksiltti. ameliyattan sonra,bademciklerimi bir sargı bezi içinde baş ucuma koymuşlardı. ben de eve götürüp, odamdaki saksıya gömmüştüm onları. bedenimin ilk torrağa karışan parçası bademciklerim.

seni arıyor gözlerim. yokluğunu buluyor gözlerim.

kadınlar tuvaletinde aynalarla telepati kurmaya çalışıyorum. kadınlar boyanıyor ya-nımda.

gözler, dudaklar kadınlar boyanıyor. külotlu çoraplar çekiliyor, kaçıklar ojeyle yapıştırılıyor. kaçıkları yapıştırıyorlar.

sen bana hep birşeyleri özletiyorsun. insanlar boşanıyor bardaktan.

her bahar başka koşular.

her bahar ayrı kaçışlar.

sana "sen" diyorum, yanıt vermiyorsun. yağmur gözlerin suskun.

kalkıp uzaklaşıyorsun. -suskun-

sözler dökülüyor eteklerimden. boğazlı kazaklar içinde boğulmaya bırakıyor beni sözcükler. bağırıyor, çağırıyor, küfrediyorum. "çarpılırsın" diyor babannem. babannem beni okuyup üflüyor.

sigara üzerine sigara içiyorum, sigaradan iğrenerek. ağzımın içinde dikenli bir tat. yokluğun bana dil çıkarıyor, nanik yapıyor.

elimden bir kaza çıkıyor ve kedimle birlikte japon şemsiyesi yiyoruz.HTR 312 finalinden kalıyorum. okul yaşamım dökülüyor. döküntüleri rafa kaldırarak, kendimden saklıyorum.

seni kendimden saklıyorum. sen hep bir yerlere gidiyorsun. ben hep bir yerlere gidiyorum. ama hep ayrı ayrı yerlere gidiyoruz.

ON

yerebatan sarnıcında turistler sulara bozuk para atıyorlar. oysa suların içinde dolu balık var. bozuk paralar balıkların kafalarına geliyor.

yalnızlığın kadar büyüksün. uyanırken, en şaşırtıcı olan; rüyaların bir anda yitivermesi.

uykunun derin ve karanlık mağarasından çıkar çıkmaz, gerçeğin pusulası sapıyor. sonra da zihnimde tam anımsayamadığım rüyalardan tortular buluyorum, duygu kırıntıları. üstelik; anımsayamamak, unutmak ya da daha fazla saklayamamak gibi değil. bu yüzden

rüyalar mütecaviz, saldırgan, düzenbaz. bilinçaltı zehirli. tüm alttakiler gibi hastalıklı.

yerebatan sarnıcının önünde bir çekici, duran bir otomobile çarpıyor. bam güm. cad-denin bütün meraklıları oraya koşuyor. otomobilin sahibi dişli biri.

"ne yaptın, oldu mu şimdi kardeşim"lerle başlayan atışma küfürleşme dozuna ulaşıveriyor çabucak.

insanların daha fazla birarada yaşayamadıklarını görmek...

toplumsal çözülmenin ayakları kokuyor.

yalnızlığın kadar zarflısın. insanın biri arkanda. gözlerini elleriyle sıkı sıkı kapatmış. gözlerin acıyor. sırıtkan bir ifade var yüzünde, göremesen de anlıyorsun. "ben kimim?" diye soruyor. bu soru yıllardır "sen bir domuzsun!" diye yanıtlanmayı bekliyordu. ge-
çen hafta, vazgeçti. bir arkadaş yavru bir domuz almış, küvette besliyor. sevimli bir hayvan domuz. "ben kimim?" diye sormuyor.

büyük ya da zarflı olmak oyuncak markaları. yerebatan sarnıcı tam bir yankı cenneti. çarpılan otomobilin sahibi çekicinin sürücüsünü tepelerken, sarnıca geri dönüyorum. balıkları sırt çantama doldurmalıyım. bozuk paralar yüzmeyi öğrenmeli. zaman gerçek bir öcü. sırt çantam delik. bir turist kredi kartını sulara bırakıyor. balıklar kaçışıyor. sen olmasaydın, zaman herşeyin etini yerdi.

ON BİR

"aşk anarşidir , sevgilim."
(Domino, 3-5)

Fethiye'de deniz mavi kadife.David Lynch'in Blue Velvet'i kadar anaforlu.

denizi bir örtü gibi, bir ucundan çekip kaldırsam, altında kıta cesetleri bulacağım.

Ölüdeniz reenkarne.

Kelebekler Vadisi önümde açılan bir çift kadın bacağından yapılma kelebek lerle dolu.

deniz, mavi kadife. tutup kaldırıyorum en kıvrımlı ucundan. altından bir yüz çıkıyor.

uzak diye bir yer var mı? bütün yüzler birbirine benziyor. en iyi ulaşım aracı yüzler. duyguları sırtlarına bindirip taşıyorlar.

car cemetery: fraydey aym in lav. pepe İngilizce'si ile punk söyleyen İstanbullu bir mü-zik topluluğu. bira sersemi kaldığım otele dönerken dolunayı farkediyorum. biliyorum, bir gün geriye dönüp baktığımda, bu geceyi özleyeceğim.

klüp 35.kum saati adlı bir topluluk. aklımda kalan arka masada ağlayan bir adam.

uzak diye bir yerin varlığı yalnızca bir söylence.

üzerime mavi kadifeden yüzler dikiyorum.

ON BEŞ

"biliyorum, gidecek."

o sabah herşey aşkla başladı. her başlangıç aynı zamanda bir bitiş. ama bunu ıskalayabilir gözüm. takvime bakıyorum, öyle, elimde olmadan. gidene istemsizce "hoşçakal" der gibi. temmuzun ikisiydi. takvimde kalan son yaprak. neden yıllar artık böyle bitiyordu, iki parça yıkıntı ve insan eti kokusu arasında? takvim yaprağını koparttım, tıpkı kurumuş bir yaprak gibi parçalandı elimde. günün yemeğini ya da ye-

ni doğan çocuklara verilecek adlar bölümünü okuyamadığıma üzüldüm. neden günler

artık böyle düşüyordu ağaç dallarından sabahlarımıza? neden her ışık yeni gölgeler çağırıyordu?

banyoya daldım. baktım, en sevdim dostlarım küvette uyuyorlar. öyle soğuk suyun içinde, dingin. belki de

çoktan ölmüşler. lavaboya yöneldim, lavabo kusmuklardan tıkanmıştı. *gecenin bedeli bu.* herşey gecelerin bedeli. bombalara sarınıp uyuyan intihar eylemcileriyle parçalanan ve ölenlerle öldürenlerin birbirine karişan bedenleri bile.

en sevdiğim dostlarım uyanıyorlar. "hava sıcak" diyor biri. sesini tanıyamıyorum neyse ki.

" biliyorum bir gün gidecek

her geri dönüşü tekrar gitmesi demek"

balkon kapısını ardına dek açıyorum. bırakıyorum rüzgarı, içerde at koşturmaya başlı-yor.kahvaltıyı müjdeleyen çay kokusu rüzgarın atının yelesine yapışıyor. ne saçma.

ıslak dostlarım masada yerlerini almışlar. masmız bo ağacından yapılmış. ekmeğin yumuşaklığı: bebek teni. gözümün önünden uykusuzluğun flu düşleri geçiyor.

anların geçiciliğine takılıveriyorum. biz zamanı hiç tanımamıştık herhalde. uçucu sanırdık, kaçırganmış.

neden herşey bu denli yanıltıcıydı?

"küller" diyor biri.

"güller" diye duymak istiyorum.

...

duvarımda **Margaux Hemingway**'in gazetelerin pazar eklerinden kesilme bir resmiyle gözgöze geldim. kendimi tutamadım. sabahımı ıslak bir öpüş gibi kondurdum yanağına.

saçıma yalnızlık düştü. yadırgamadım. böyle alıngan olurdu iki temmuzlar. hele bir de vedalaşma varsa. hele "kal" demeye dönmüyorsa dilim.

İKİ SEKİZ ÜÇ DOMUZ

senden sonra

bir kaç aptal kin ve intikam nöbeti
alışıldık bilindik onurluluk oyunları
kızgınlığın fani kuyusu
beklentilerin hokus pokus tuzakları
duraksamalar
tereddütler
yanlış anlamalar
gecelerin ağırlaşan yükü
kan dolu bir leğene düşen süngerin çekim alanı
gözyaşarını aydınlık kokusu
bulut çöküntüleri
modern göçler
yeni kaçışlar
pasaporta duyulan ani düşkünlük

zehir zemberek çekiştirmeler
bağımlılık kökenli krizler
yoksunluğun delirtici belirtileri
yoksunluk
yokluk
geri dönülmezlik
iki süreç arası sandviç kaygılar
anıların kaosunun krallığı
yeni darbeler ve yeni senler

unutuş.

QWERTY.

kitaba yanlışlıkla giren bölüm:

biz böyle sözleşmedik. duvarları o tonda bir sarıya boyamanın ne gereği vardı...

bak görüyorsun sabaha dek yazacağım. ellerim bitecek ilk fırsatta. burada olsaydın her şey düzelebilirdi belki de. görüyorsun gözlerimin altı dokunuşlarınla yaralı.

ı can't be cool or non-chalant. call me as an impulsive fool. artık tek istediğim sen değilsin. artık yağmurlu havalarda apartmana sığınan tekir kediyi de becermek

istiyorum. keşke anlasaydın. ben anlamak nedir bilmezken...

bu bakımdan rimbaud çağımızın matematikçilerine ve bilimadamlarına, çağdaş şairlere olduğundan daha yakındır.

sırt çevirmekte üstüme yoktur. senin polis fantazilerin varsa ben de mudodan giyinirim. hatta hiç giyinmem. her önüme gelenle yatabilirim. bunun üstünlükle bir ilgisi yok. intikam. belki de. senden, benden. annemden. bigudilerden. tanrım hiç bir şey doğru gitmeyecek mi bu yazıda? sersemce bir inatla tüketmeye çalışıyorum kitapları. en çok kitaplardan nefret ediyorum. sen ve kitaplar arasında bir seçim yapmam sözkonusu olsa kafam karışır. muz kabuğu kurutur, çarşafa sarar içerim. bir boka yaramaz. ille de kitaplar derim. uyaklar toplarım. hamile kalırım. sınıf arkadaşlarımla aşk yaşarım. sana nisbet yaparım. kendimden utanırım. tekir kediye dönerim.

rimbaud zamansız bir cenneti yaşadı. yine de bu yaşantı sayesinde bize cehennemi daha canlı betimleyecek durumdaydı. hiç bir zaman erkekçe

olgunlaşmamış olmasına karşın, erkek olarak yaşamı bir araftı.

aptal yorumların aptal kılıfları. ey aptallıkların kıl kuyruk tanrısına binen karı şövalye! kükreee! kükree! bütün bunların damla bile, hatta amla bile giremediği bir yer olmalı. böyle bir yer kurulmalı. neden bizim hiç ülkemiz yok? hiç olmadı, hiç olmayacak. kitaplar yüzünden. kitapları yakalım. bu gece benimle uyusaydın böyle yazmazdım. seni izlerdim. nefesini dinlerdim. korkmazdım hiç. aramanı beklemezdim. umudu kesmezdim. buz dolabını tırmalamazdım. tekirle olmazdım. hatta ne yalan söyleyeyim, tekiri yemezdim bile.

florans nightingale.

PROFİTEROL

KULLANILACAK MALZEME

hamuru için: 1 su bardağı un, 100gram tereyağı, 5 yumurta, bir çay kaşığı tuz.

krema için: 2.5 su bardağı süt, bir kahve fincanı un, 1/2 su bardağı şeker, 1 kahve fincanı kakao, 50 gram tereyağı, 1 limon.

sosu için: 200 gram çikolata, 50 gram margarin.

prelude'den sonra doğan güneş

evi sokağın başındaki sitedeydi. kendi dairesinden başka 59 daire daha vardı yaşadığı apatmanda. bir yığın insan, bir yığın ses. kulağını kapılara dayama alışkanlığını böyle bir ortamda edindi ve geliştirdi. işitme organı büyük bir gelişme katetti. ancak, bir gün 47 no'lu dairede oturan komşu onun dinleme merakını farketti, gizliden onu takip etmeye başladı. bir süre sonra apatman sakinleri arasında fısıldaşmalar başladı. sözler gitti, sözler geldi.

sonuçta olan ona oldu. bir sabah erkenden bir kapıya kulağını dayadı. baaammmm! kapının arkasına, tam kulağını yerleştirdiği kısmın hizasına dayanmış bir pompalı tüfeğin tetiği çekildi. onun beyniydi

YİRMİ İKİ

erguvan kırmızısı. her yer erguvan kırmızısı. belkenmedik bir yağmur bütün yeni bahar şımarıklarının gözlerine limon sıkıyor. yürüme isteğimin de burnunu kırıyor ıslaklığıyla.

şaşırmış ve şüpheli erguvan kırmızısına bayılır. şimdi ikisi bir olup insanları dolaşmaya çıkmışlardır.

oysa kimse kimsenin kırılganlığının farkında değil.

bir dolmuşta zar zor yer buluyorum. karman çorman trafiğin güzelliğine bakın. dolmuş sürücüsü trafiğin her türlü kuralını ihlal etmede uzman. arada bir telsizden arkadaşlarına laf yetiştiriyor.başımı cama dayayıp dışarıyı izliyorum. gazete bayii dışarı astığı gazeteleri kurtarmak için bir harekata girişiyor. ama

ayağı kayıp yere düşünce gazeteler sele karışıyor. bilmem kaç kupona beyaz eşya heba olmak üzere.

şaşırmış ve şüpheli beyinlere otostop yapıyor.

trafik arap saçı ve at kuyruk modeli.

erguvan kırmızısı bürüyor gözlerimi. sürücü teybi açıyor. müziğin etkisiyle, şaşırmış ve şüpheli nöbeti geçiriyorum. oysa alışmış ya da kabullenmiş olmalıyım. neyse, çok geç olmadan kendimi korumaya alıyorum. kulak zarımı çıkarıp atıyorum; altı geliyor. mars oluyorum. tıpkı mars gibi, bende de yaşam yok.

kafam korna sesleriyle alt üst. midemde araba motoru titreşimi. bergama ve burhaniyede gerilim. çünkü eurogold adlı bir şirket o civarda siyanürle altın işlemek istiyor. bu da yöre halkı için ölüm emri çıkartmak gibi bir şey.

dolmuş sürücüsünün yüzü erguvan kırmızısı. son durak. yolculuk anılarını belleğimin incir çekirdeğine dolduruyorum. yakında gözlerine siyah bant çekip yazarım.

şu incir çekirdeklerini şaşırmış ve şüpheli eğitmiş. demediğimi bırakmıyorum.

YİRMİ ÜÇ

"Aldırmamazlık edemiyorsun Milena, ne kadar güçlüsün!"
Franz Kafka/ Milena'ya Mektuplar adlı kitaptan.
(Çev. Adalet Cimcoz)

bazen görmek zordur. görmemizi engellemek için her türden inanç ve düşünme biçimi bezinden dikilme paravanla sarılıdır dört bir yanımız. hatta at gözlükleriyle bile doğmuş olabiliriz toplumsallık adına. ancak bir duygu patlaması yıkabilir bizi çevreleyen paravanları. kalıtsal at gözlüklerini ameliyatla alabilecek tek cerrah ise kuşkusuz Operatör Doktor Delice Sevmek'tir.(bazen yeni paravanlar diktiği de görülür ama bu şimdilik gündem dışı.)

bazen sormak zordur. gördünüz, kavgalara sürüldünüz. tepkileriniz birer reklam aracı ya da siyasi malzeme. bir an gelir herşey unutulur, avutulur, çorbalaşır, çoraplaşır. herşey "neden varız?" sorusuna dayanır.

bazen sevmek zordur. her sevme taşının altından küme küme solucan çıkar. her aşk kulak arkasına sıkıştırılmış sivri bir kazık taşır. an sevilen yiyecekler bile mide bozabilir.

bazen bilmek zordur. bazen bilmek olanaksızdır. bazen anlamak zordur. alkışları, yergileri, umut borsasını, çıplak kaktüsleri, ciddi kütüphaneyi, mira sokağını...

aslında, çoğunlukla her şey zordur. zorları alaya almak bir ada.

-ceyar, sana bir petrol rafinerisi bulmalı...

YİRMİ DÖRT

" Ben korkağın biriyim. O'ndan mektup bekleme sıkıntısını önlemek için adresimi vermedim."
(J. L. Borges, El Libro Arena'dan.)

" bu otobüs kredi ve yurtlar kurumunun önünden geçer mi?" irkildim. volkmenimin pilleri bittikten sonra net olarak duyabildiğim ilk sözlerdi bunlar. ardından otobüs sürücüsünün sesi geldi kulağıma. ama yanıtın ne olduğunu algılayamadım. yeni binen yolcular otobüsün içinde itiş kakış ilerlemeye çalışıyorlardı. ufak tefek bir çocuk ayağıma bastı, geçti. hiç ses çıkartmadım. acının hücrelere bölünmesini, sonra da tekrar beynime dolmasını duyumsamaya çalıştım ürkünç bir sakinlikle. basılan ayağımın altında **cam kırıklarının** açtığı bir yara vardı ve bunu anımsamak beni pazar gecesine götürecekti.

"yaşamın bütün ahtapotlarına iyi geceler!" demişti güzel haber spikeri. ben de televizyonu kapatmam gerektiğini anlamıştım. dışarıdan bir kahkaha sesi geldi birdenbire. gece bütün sesleri büyütüyor koynunda. içimden yeni bir öyküye başlamak geliyor. sonra anılar resmi geçit yapıyor kafamda. bütün öykülerin nasıl bittiğini çok iyi biliyorum. hayalkırıklığı künyemde kargacık burgacık yazılmış bir göbekadı. göbekadlarının çoğu gibi utanç verici. ya takma adlara ne demeli? ne saçma, zaten bütün adlar takma. şimdi "takma ad" sandıklarımız ya yasal kimliklerdeki adların bozulmuş ya da kısaltılmışları, ya da benzetmelerin, yakıştırmaların, çağrışımların deltaları. bir de adları tamamlayanlar var. (aslında eksik bırakıyorlar, azaltıyorlar.) "minik deniz", "little deniz" : küçük olmanın yapmacık cazibesi. birinin size kendini büyük duyumsattırmasının başdöndürücü kösnüllüğü. herşey aynı ölçüde boş. yaşamın bütün ahtopotlarının besin kaynağı bunlar. "iyi geceler" demişti haber spikeri. haberler mi güzeldi, spiker mi? kafamda bir acem fili vardı ur niyetine. bu yüzden televizyonu kapatamamıştım. yüzünü göremediğim bir şarkıcının evimin içinde can't take my eyes off you'yu söylemesine izin vermiştim. *gözlerimi senden alamıyorum. seni seviyorum. eğer bir sakıncası yoksa, yalnız bir geceyi ısıtmanı istiyorum. let mi lav yu*

beybi, let mi lav yu. kendi kendimi farkedebilmek için şarkıya eşlik etmiştim. anlamına bakmadan her şarkıyı sevebilirdim gece bu denli akarken evin yalnızlığından içeri. üstelik telefon prizden çekik. doğru işte. telefonu prizden çekmiştim. O'ndan telefon bekliyordum. aramaması gözlerimin önünde jezebelin köpeklerce parçalanması gibi korkunç olabilirdi. odanın ortasındaki mektup zarfı dağına bir tekme savurdum. gemici fenerinin kırıkları mıknatısa yapışan demir gibi yapıştılar ayağımın çıplak tabanına. **koca bir kahkaha.**

otobüs kredi ve yurtlar kurumunun önünde durdu. kurumun önündeki listelerin önün-
deki kalabalık biraz daha büyüdü. insanların toplu gölgeleri **ağlayan bir çocuğun ağzı** gibi göründü gözüme.

YİRMİ BEŞ

alkışlar.

Eminönü'nden geçerken cami önü güvercinleriyle selamlaşıyorum. cami güvercini olarak çalışmanın zorluğundan yakınıyorlar. yem yemekten sıkılmışlar. "yemler de çok kalitesiz." diyorlar. güvercinlerin kanat sesleri alkış seslerine benziyor. onlar göğe yükselirken, alçaktan uçan bir helikopter havalandırıyor kent tozlarını. birazdan vapura binip uzaklaşacağım. iskelede gözüme bir adam ile bir kadın takılıyor. öpüşüyorlar. en sevdiğim gülümseyişim yerleşiyor yüzüme. bu kentte sokakta öpüşen insan görmeyeli ne çok zaman oldu... aşıklar terkettiler bu kenti sanıyordum, yanılmışım. ama biliyorum, birazdan birileri rahatsız edecek onları. "aile var!" peki, aşkın aileye zararı nedir? bu ülkede ailelerin çoğu aşkla değil, baskı ve zorunluluklarla kuruluyor.

bu nedenle, sokakta birbini öpen ve birbirini sevdiğini söyleyen insanlar birer "toplum düşmanı", birer "tehlike". bu kentte baskıya boyun eğmeyen ne varsa *tehlikeli*.haklarını arayan insanlar, emeklerinin karşılığını talep edenler... üç noktalar kelepçelere uzayabilir. uykularımız iki katlı yorganlara dönüşür. kabuslar iki katın arasında birikir ve gündüzlerimizin kaydırağından tutuklu yaşamlarımıza iner.

öpüşecek başka yer mi yok?

vapurlar bir yığın insanı iki dargın kıta arsında taşıyıp duruyor. bir o tarafa, bir bu tarafa. kızarmış balık kokusu ve işe yetişme telaşı sarıyor kirpiklerimin arasında bulduğum sabahları. omuz darbeleri ve tükürüklü ağızlardan fırlayan küfürler egemen artık kente. taa iş dönüşlerine değin. sonrası biraz dingin. biraz gece nefesi. eşsiz esintiler arasında yorun dokunuşlar. çoğu insan bitkin ve bıkkın. kuralları başkaları koymuş ve yüreklerimiz defalarca yenilmiş.

vapura binmiyorum. yürümeyi göze alabilirim. güvercinler kanatlarını teklif ediyorlar; iskelede bazı hain gözlerin hırpaladığı aşıkları işaret ediyorum.

güvercinler anlıyorlar, kentlilerden daha duygulular. çünkü onlar doğanın çoğalmayı suç kılmadığını ve sakınmasız sevgiden yana olduğunu biliyorlar. güvercinlere yerleşiyor aşık yürekler. artık bir ağaç uzatabilir köklerini toprağın derinliklerine. güneş evrenden istifa edene dek.

YİRMİ ALTI

kötüçocuk bir gün beni kenara çekti ve dedi ki:

yalnızlık köpeğin teyzesinin çocuğudur. yalnızlık hem sadıktır, hem de içli.(oysa sadakatle içlilik aynı yerde barınamaz.) yalnızlığın gözleri de köpeklerin gözleri gibi güzel ve derindir. ikisinin de gözlerine uzun süre bakarsanız başınız döner. uzun süre aynada kendimizi izlediğimizde nasıl ayna cinleri bizi çarparsa, yalnızlığın ve köpeklerin gözbebekleri de bizi öyle çarpar ve sersemletir. acı verir ve büyüler.

arzu ve kertenkele üvey kardeşlerdir. ana bir baba ayrı. iksi de kuytu köşelerde gözler-den uzak yaşamayı severler. kalabalık iksini de tedirgin ederek harekete geçirir. ikisinin de harekete geçmeleri kalabalıkları tedirgin eder. ikisi de çetin cevizdir.

kuyrukları kopsa da yeniden çıkar. kuyruk merkezlidirler.

sömürü ve taş arkadaştır. ikisi de yerinde ağırdır.

çocukluk ve saldırganlık birlikte meyhaneye giderler. kıskançlık kuşkuculuğu diskoya götürür. beklenti sivrisineğin ensest sonucu doğmuş çocuğudur. herşey herşey için. ge-riye gölgeler kalır.

-mersi.

ÜÇ

" Sevgi nedir ki? İstediğini elde etmek için kullandığın bir sözcük. "
(John Berger'in G. adlı romanından Laura'nın sözleri.)

sokakta oynayan bütün çocuklar "yaramaz"dı. çocuklarını evden çıkartmak istemeyen ebeveynlerin "evlatlarının" camdan bellerine dek sarkarak izledikleri dış dünyaya yapıştırdıkları fiat etiketi bu. "yaramaz". neye? "iş" kapsamına giren dayatmalara en başta. yararsızlık. onlardan bir yarar sağlanamaz. bize yararı olmaz. onlardan yararlanamayız.

çoktandır bulutların hareketlerini izleyemiyordum. geçenlerde hastalanıp yatağa düştükten sonra, böyle " boş işlerle" uğraşabilecek lükse kavuştum. kırgın bedenimi balkondaki şezlonga bırakıp, gözlerimi

maviliğin üzerine iliştirilmiş beyaz tüy yumaklarına diktim. propaganda kitaplarında yer alan, devlet büyükleri gözleri/yüzleri kılığına girmiş gizli servis mensubu bulutlar değildi gördüklerim. kartpostal donukluğu da yoktu gökyüzünde. bir çingene okyanusu gibi çalkantılıydı mavilik. bulutların rüzgara binip gitmeleri kıskandırıcıydı. midemde sırt çantası, uyku tulumu ve otostop tadı gezindi. o an için kitaplardan başkası doyuramazdı böyle bir midenin vahşi canavarını. Jack Kerouac'ın Yolda'sı ile Mark Twain'in Tom Sawyer'ı arasında binlerce son akşam yemeği düşleyebilirim. bir çoklarının "yaramaz" diyeceklerini, işaret parmaklarını havaya dikip sallaya sallaya tehditler savuracaklarını bile bile. (yaşam yürür, düş koşar korkusu)

çok sevdiğim komşu kadın da kapılıyor bazen bu işaret parmaklarının cazibesine. "pis, kötü sokak çocukları" diyor. onun yemek kokulu evini yıpranmış perdeli camlarından bakıyorum dışarı. sıfıra vurulmuş kafalar, patlak topların peşinden koşan kötü çocuklar. yerleri kirleten ve gürültü yapan onlar. kedilerin kuyruklarını kesen ve güvercin tutup pişiren de onlar. ama onların iliğinden çıkarmak istediğim bir şey yok.

ateş içinde zonklayan başımı şezlonga dayayıp izlediğim bulutlar gibiler benim için.

göğün en karanlık ucuna çakılı kuzey yıldızı ile oradan oraya savrulan bir bulut arasında seçim yapmak gerekseydi, hangisini seçerdik dersin? yanıtı yutkunuyorum.

BİN DOKUZ YÜZ YETMİŞ YEDİ

artık tamamendışarıdayım. son günlerde el yazım bile değişti. sonunda kendi el yazımı okuyamaz oldum.

saçlarımı budadım. kaptım sivri dilli makası. bakmadım saçların gözlerinin yaşına. yere düştü bukleler. kanamalarına aldırmadım.

artık tamamen yalnızım. o ve ben bitirdik. sürmüyoruz. geriye yankılardan başka bir şey kalmadı. onları da süpürürüm ilk fırsatta.

o ve ben bazen *halkekmek* kuyruklarında, bazen bankamatiklerin önünde karşılaşıyoruz. bana ne yaman bir kleptoman olduğunu anlatıyor. bayılıyorum yalancılığına. ama artık onun gözleriyle uğraşmıyorum. boşlukta ve sessizlikte gözbebeklerini yakalamaya ve emzirmeye çalışmıyorum. benim gözbebeklerim ise... bilirsin bebekler geceleri ağlar.

sinirliyim. bu mazeretim değil. kırıyor, döküyor, eğleniyorum. geçenlerde bir dostun kalbini kırdım ve camdan dışarı fırlattım. hala apartmanın önünde

yabanlığı severim, çünkü karanlığı anımsatır aydınlık.- gündüzlemek gerekir.- yaşanırlık uğruna ezberlediğim istikbal marşları donar kulaklarımda.- esrarlı günlerden arta kalan unutuşlar.- o yok. fotoğraflar var. viski kola var. bir de joy division. bütün bunlar ne boka yarar?- sen olduğun için mi yalnızsın, yalnız olduğun için mi sensn?- bir gün bir o gelir ve bozar yalnızlığının ayaklandırıcı dokusunu.
yıkar benliğin köprüsünü. girer bedenine o işlek geçitten ve zehirler seni. zehire bağımlı kılar seni.- kırmızı bol köpüklü kan vaadedilmiş adına- non chalant.- kuşlara binip pompei'de gezmek üzere nasıl bir insan bir kenti doğurmaz???

ISBN 975-7333-06-9